

20250312-MvS-1-3-Buitenaards-contact-en-aanwezigheid-Zeijen-31mrt2025

Deel uit lezing van M.v.S 1-1-3 Norg Zeijen 12 maart 2025

De reis naar de gele planeet

Er gebeuren altijd dingen in mijn wandeling als ik met mensen in contact kom. Ik heb een heel lieve vriend gehad, Dribbel heet hij en is mijn hond, mijn hondje. Hij is inmiddels overleden anderhalf jaar geleden. Een groot verlies, mijn maatje. Het is zo gek om dat hier te moeten ervaren. Op de manier hoe de dood hier functioneert, dat is helemaal niet normaal. met denken dat dat hier normaal is, maar dat is het namelijk niet. Het is niet normaal, dat je dus vanuit hier bekeken, zo lijkt het, dat je doodgaat, dat dat hier gebeurt. In de werelden waar wij naar toe reizen, wat opgerichte werelden zijn die functioneel zijn, daar gebeurt dat niet op die manier en al helemaal niet ware het de zin om, **hier overkomt je van alles. Hier gebeurt van alles.** En ik zeg het hardop.

Er zit géén leerproces achter. Allemaal verzonnen door deze en gene.

Maar goed, ik was aan het wandelen met Dribbel. Op een boeren pad. En op een gegeven moment kwam er een object, een soort, een grote bus. Net zoals de All You Need caravan. Heel groot. Echt groot. Langer dan deze zaal. En dik en breed. En de voorkant en de achterkant en de voorkant die leek wel een soort van diamant. De vorm van een diamant en de buitenkant had een vorm van een diamant. Daar was een trap in en daar kwam een man naar buiten met een heel zwart, het leek wel een plastic pak of zo. Een jonge man, het beeld van een jaar of 25 tot 30. Donker haar en heel gespierd, heel atletisch, die kwam naar buiten en had witte tekens aan de zijkant van zijn zwarte pak staan. Hij deed de deur open en hij zei: "Hier maar, kom er maar in." Heel vrolijk alsof alles al bekend was en **ik liep daar dus met Dribbel. Dit zijn dus de dingen, dat loopt door elkaar heen. Dus Dribbel is daar getuigen van.**

Ik zet hem maar even open hé, van mensen die ook getuigen waren van dat die dingen door elkaar heen lopen. Het is ook belangrijk dat wij gaan beseffen dat dat functioneert op bewustzijn. En dat jij ook dat bewustzijn bent, dat dat ook gewoon open kan. En dat is ook waarover ik spreek.

Dat we het open contact herstellen van de grote intergalactische confederatie groepen. Humanoïden, intergalactische confederatie groepen.

Niet van andere buitenaardse, die zijn er ook, heel veel vrienden van ons, maar onze taak is om contact te leggen: openlijk, open en bloot, met de Wezens die wij zelf zijn en uit al die koninkrijken komen.

Nou ik ging dus aan boord nadat ik begreep dat ik Dribbel dus daar even kon laten. En ik begreep ook waarom, want dat is een intermezzo in de tijd. Dus ik ging naar binnen en toen zag ik nog veel meer mensen in die ruimten. Er waren banken aan de zijkanten en ik ging op die banken zitten, allemaal bankjes, daar ging ik op zitten en daar gingen we omhoog en in een paar tellen waren we voorbij de aarde.

En dan keek ik door de ramen naar buiten, met daar waren mensen van over de hele wereld. Dat waren ook mensen uit Azië, er waren mensen uit Zuid-Amerika en daar hebben we ook mee gepraat, we hebben met elkaar gesproken gewoon in het Engels. En die jongen die er was, die dat object vloog, die zat aan het begin, of aan het einde, wat je wil, zat hij daar in die ruimte, in die cockpit zeg maar. En die cockpit die was helemaal open, was van een soort kristalstructuur, terwijl het hele object, die bus, een soort aluminiumachtig iets was. Hij zat daar in een soort, ja, hele grote fauteuil, een hele luxe bureaustoel die was ook zwart en daar zat hij op. En er was een balie, een soort ronde cirkelvorm, een balie, dat was ook zwart met allemaal tekens op en er waren twee panelen met gouden flexibele poppetjes door, waar hij zijn handen op legde. (dus zo, Martijn maakt een handbeweging) Daar zat hij dus en wij gingen dus omhoog en wij spraken erover en toen hij zei: "kijk maar even naar buiten en geniet er maar even van. Mooi hé."

Toen kwam hij even bij ons staan en hebben we gekeken naar buiten en zagen we de Aarde. En dat is zo'n emotionele ervaring van wat het menselijke bewustzijn helemaal niet kent. Allemaal tegelijkertijd dezelfde liefde te voelen voor de Aarde. Zo stil, zo schoon. Je ziet geen milieuvervuiling, je ziet geen oorlogen, je ziet geen ziekten, het enige wat je ziet in schoonheid is de Aarde, is stille, pure stilte.

En er was een man met middelblond haar, krullen en een bril en die begon te huilen. Was een hele grote man. Ik dacht dat het een manager was van een bank of zo, die was daar ook. Nou, toen zijn wij verplaatst. Ik vroeg nog aan hem, aan die jongen, ik zei: "hoe mogen wij jou noemen?" Toen zei hij: noem mij maar Maikel. Dat vond hij heel leuk. "Maikel waar gaan we heen?" "Dat ga je wel zien.

Want het is aan jou of je daar ook echt wilt uitstappen." Nou prima. Dus wij maakten een reis van ongeveer een kwartier denk ik. We maakten een reis van ongeveer vijftien minuten om uit de dimensie dichtheid te komen van deze wereld hier. En toen was het voelbaar. Het was voelbaar dat we in een hetzelfde object zaten, het was voelbaar dat we in een ruimte waren waarin geen druk was. Deze dimensie hier, hoe mooi dat hij ook is, ik hóu van deze wereld, ik hóu zó ontzétend véel van deze wereld, maar deze wereld die heeft een druk. Overal zit hier druk. Het is een wonder dat we ook nog geluk kunnen voelen en vrijheid. Er zit namelijk druk in de atmosfeer, er zit druk op wat we zwaartekracht noemen, er zit druk op bewustzijn wat door elkaar heen loopt. Er zit druk in jezelf. je hoofd...er is heel veel druk. En in die ruimte -mijn woorden- was het of dat die druk in één keer wegviel. Het was in één keer een oase, een ruimte. Zo'n grote ruimte. Dus prikkels van het neurologische systeem vielen gewoon compleet weg.

Toen zei Maikel: "Als jullie nu naar de andere kant lopen, ga daar maar eens naar buiten kijken."

En dat deden wij en toen zagen we daar een gele planeet met groene kleuren.

De planeet was ongeveer zo groot als een voetbalveld, een voetbal bal. En daar gingen we naar toe. Heel snel, heel snel zijwaarts. En hij deed dat want hij zat in die stoel. Heel snel gingen we daarheen zijwaarts. Wow...ineens zagen we die planeet. **Helemaal geel, een enorm gele planeet, met water en groen.**

En we hingen dus stil en dan kijken we door dat raam naar buiten naar dat prachtige geel. Hij kwam er dus bij staan en toen zei hij van: "Weet je, we gaan zo

landen." Helemaal blij. Hij was zó blij. In mijn ogen is dat blijdschap maar dat is gewoon ons bewustzijn. Hier moeten we de mondhoeken soms met elastiekjes oprekken om enigszins echt..., ga maar eens door een supermarkt. Kijk mensen maar eens kijken. En dan moet je een volgende keer een spiegel meenemen. Dat is echt wonderlijk hé? Hoe dat een druk er is. We kijken en vervolgens zetten we dus in -ik noem het even dampkring- dat we van de aarde naar die planeet toegingen. En dat ging steeds één baan sneller, sneller, sneller, sneller en sneller...we gingen door de atmosferische lagen heen. Ik kan door de ramen heen zien en de andere mensen ook, wat een prachtige natuur dat is. Fantastisch. En we zien ineens heel groot, hele grote groene velden. Heel groot.

En hoe dichterbij we komen zien we ineens dat dat grote Bonsaibomen zijn. Maar bonsaibomen zoals je dat hier op de Aarde niet kent. Honderden meters hoog. Bonsaibomen in een bos en ertussenin zag je ook gebouwen staan.

En daar gingen we dichterbij, overheen, en op dat moment waren wij met zijn allen wij moeten landen, moeten wij nu niet op de stoel gaan zitten om te landen. Toen zeiden we ook: "moet je niet daar gaan zitten, in die stoel gaan zitten om veilig te landen?" "o, maak je maar helemaal geen drukte, dat doen we even zo. Dan maken we een sprong, zo in de lengte van dat object, van dat voertuig. En hij springt precies, een sprong die wij niet kunnen maken, hij springt precies, bijna in slow motion, als een katachtige lenige man, langwerpige door de ruimte heen en valt zo in die stoel met zijn handen in zijn nek. (zo: Martijn doet het voor door twee handen van achteren in de nek te leggen) Met zijn hand gedraaid naar ons met een grote glimlach land hij en hij doet zo (Martijn maakt een gebaar) en wij zijn geland, dat wij geland waren. En hij kijkt me aan met een glimlach van: pinuts, pinuts, pinuts. Het is ook pinuts, want dat object, wat ik daar beschrijf dat werkt puur op bewustzijn.

Het is een organisch informatieveld. Van het ontwikkelde BewustZijn.

Vervolgens gaat er een deur open en gaan we naar buiten en blijkt dat we op een hele hoge toren staan. Een enorm hoge toren.

En we lopen naar buiten en we zien zo daar die hele bonsai omgeving met al die witte huizen. Sommige waren wit rond, anderen waren hout het was allemaal heel modern maar puur organisch gebouwd. Er was niets hetzelfde. Er waren ook weggetjes want we zijn met de trap naar beneden gelopen. Die traptreden die reageerden op de stap die we zetten. Dus het was bijna zoals in een science fiction film. Was het een soort, het was alsof die trap zich aanpaste aan de stappen van de voeten. En zo gingen we naar beneden. En ik denk echt als ik zeg er was twintig verdiepingen hoger nog een flatgebouw, dat dat nog te laag is. Zo zijn wij naar beneden gegaan.

Ik ben daar geweest op verschillende plekken. Ik ben daar 250 dagen ben ik daar geweest bij een gezin een keer. En de eerste keer niet en de tweede keer ben ik daar geweest 22 dagen geloged bij een gezin.

Dat was een gezin dat zagen er een beetje Sri- lankees uit. Mensen uit Sri- lanka, dat was hun uiterlijk. Met kinderen en die woonden daar. Mooie groentetuin. En ik ben een keer 250 dagen daar geweest.

Iemand: Is dat uit de tijd gaan? Nee een andere tijd.

Het is helemaal niet zo verbonden. Het is raar, je weet dat het zo is, we weten allemaal dat dat zo is. En daardoor weten we dat tijd ook heel kneedbaar is. In één

moment is 5 minuten een half uur en in een ander moment is een dag bijna een week. Dus tijd is iets, tijd is een suggestief informatieveld hier. Dus als ik nu terugga naar de oorspronkelijkheid van wie wij zijn, wij hebben tijd ook die geprogrammeerd is, wij scheppen onze eigen unieke ruimte en onze eigen tijd. Dat is dus ook de verlichting van de mens en dat wij ook echt heel erg zuiver ons inzetten. Je komt bij jezelf terecht en dan schep jij met je eigen bewustzijn unieke trillingen, een uniek informatieveld. En dat unieke informatieveld heeft een andere ruimte en tijd-lading. Sterker nog, als de mens in dat unieke tijd en ruimte creëert dan scheppen we, met het goddelijke van wat wij zijn, dus eigenlijk wat de basis is van een meditatie, als je bewust wordt van jezelf schep je unieke ruimte en tijd, en daar komt hij: dan kan de geprogrammeerde matrix inclusief de krachten die erachter manipuleren, die kunnen hun tijd-momenten niet op jou aansluiten. Dus alles wat ze op je afsturen dat komt niet in jouw moment in reactie. Dat kan niet reageren.

En zo ben ik dus teruggegaan na allerlei gebeurtenissen. En toen stapte ik dus uit en toen Dribbel daar dus -het waren misschien 3 seconden- alleen. Ik weet niet precies hoelang het is geweest.